

AUTOR: EBONY MOSES QUINTO

TÍTOL: *MEMÒRIES DEL COR*

ADREÇA: PARTIDA DE CARRÚS, POLÍGONO 1, Nº1

CP: 03206

TELÈFON: 637866780 / 647831813

CURS: 2n ESO

CICLE ESCOLAR: 1r CICLE SECUNDÀRIA

CENTRE EDUCATIU: COL·LEGI LOPE DE VEGA, ELX

MEMÒRIES DEL COR

El dany que et produïx sentir-te sola és quelcom que no es pot explicar, o almenys jo no puc. Sents que un gran buit està dins de tu, i sents que mai podràs omplir-lo. Sents que ningú vol estar amb tu i que mai ho estaran. Sents que no eres prou per a ningú, que eres ridícul, que no servixes per a res. Sents que una gran tristesa s'apodera del teu ser, per a quedar-se ací i no tornar a eixir.

Que només és la teua culpa per la raó per la qual estàs sola, que es la teua culpa per ser com eres, per ser tu mateixa. Que no li agrades ni li agradaràs a ningú per ser qui eres, i la impotència i la tristesa t'invadixen, perquè no saps com canviar-ho, no saps com canviar-te. Després penses, "no és necessari canviar qui sóc, poden ser capaços de voler-me i respectar-me tal com sóc" Però això és només una xicoteta part de tu, és eixa part de tu que encara té confiança en tu mateixa.

Perquè quan tornes a escoltar una sola frase, una sola paraula amb quelcom despectiu cap a tu, tornes a afonar-te, tornes a pensar que ningú et va voler, que estaràs sola per sempre, i eixa xicoteta part amb confiança que havies estat formant durant tant temps s'esvaïx en un sol segon.

Per això l'error més greu que pots cometre, és pensar que confies en una altra persona, és pensar que eixa persona no et farà mal i que per fi tens a algú amb qui estar. Que no estaràs sola perquè després de tant patiment per fi tens un amic, algú en qui recolzar-te quan estigues malament, algú que et farà sentir millor.

I és un error atorgar-li tota la teua confiança, perquè amb tan sols una paraula o una acció pot esclafar eixa confiança i fer-te sentir la major merda del món. Fer-te

sentir-te malament de nou amb tu mateixa després de pensar que per fi t'estaves sentint millor, que per fi et volies a tu mateixa. I ho dic, perquè a mi em va passar. Perquè jo estava tan desesperada per tindre a algú amb mi, que en quant ho vaig tindre li doní tota la meua confiança i ella em va destrossar, em va fer miquetes i jo em vaig sentir inclús pitjor que al principi.

Sempre m'he sentit sola, sobretot quan vaig començar l'institut. Allí em sentia com quelcom insignificant i inservible. Em sentia invisible, sentia que no tindria amics mai

i que mai em llevaria tota esta tristesa i soledat que m'envaiïen. Quan començaven a burlar-se de mi o fer comentaris que no m'agradaven només m'entraven ganes de plorar i no parar, em frustrava molt no poder fer res contra això i moltes vegades arribava a sentir que m'ofegava. Em sentia com si estiguera atrapada dins d'una bola que es feia cada vegada més i més xicoteta deixant-me sense aire amb què poder respirar. I així era el meu dia a dia, anava a l'institut, ho passava malament, tornava a ma casa i plorava per frustració i impotència. No podia contar-s'ho a ningú ja que mon pare se n'havia anat amb una altra anys arrere i ma mare es passava hores treballant des d'allò. Però un dia quelcom va canviar.

Divendres 12 de març del 2015

Estava eixint de l'institut pràcticament corrent. Alissa havia decidit que era un bon dia per a humiliar-me davant de tot l'institut. Encara podia escoltar les rialles dels alumnes i encara podia sentir el meu cap donant voltes i les puntes dels meus dits pessigollejant. Les meues ganes de plorar havien augmentat per cada segon que passava i havia intentat contindre'm però ja no podia més. Encara que quan vaig començar a fer-ho els meus xanglots es van veure interromputs per una veu dolça que em resultava familiar.

Em doní la volta i la vaig veure, era Belia, una de les xiques més populars de l'institut. La seua cabellera color atzabeja li arribava per damunt dels muscles i uns enormes ulls clars ressaltaven la seua bellesa. El seu cutis era d'un color olivaci i unes pigues que li recorrien la cara la feien veure més adorable.

- Açò, jo... ho sent pel que t'ha fet Alissa, no havia d'haver-se comportat d'eixa manera tan cruel amb tu.- va dir ella d'una forma que em va fer creure que de veritat ho sentia.

-No passa res, estic acostumada que em passe això, jo... me'n vaig, no vull molestar- vaig intentar fugir com més prompte millor d'allí.

-T'acompanye -en l'instant en què va dir allò els meus ulls daurats es van obrir molt i ella va haver d'adonar-se'n- Si vols, clar. Només vull que quede clar que no pense fer-te res, sempre he estat en contra del que fa Alissa.

-Si és així, llavors per què continues sent la seua amiga? Si tan en contra estàs, ni tan sols hauries d'estar amb ella.- em vaig atrevir a dir.

-Entén-me, és la meua amiga des que tinc ús de raó, no és tan fàcil separar-me d'ella. Però, tens raó, ja no vull seguir amb ella, últimament es passa massa i sent que et dol el que fa.- va dir amb un to de veu prou dolç i amigable.Jo simplement em vaig limitar a dirigir-li un xicotet somriure trist.

-Llavors,anem?- ella va assenyalar el camí pel qual anava a ma casa amb el seu característic somriure dolç.Vaig assentir i començarem a dirigir-nos a ma casa. Al final vaig passar de les ganes de plorar a tindre un gran somriure en la cara, perquè per primera vegada des que vaig arribar a l'institut algú em parlava amablement.

Així va ser la meua primera trobada amb la persona que a poc a poc anava llevant tota eixa tristesa que hi havia en el meu interior i va començar a substituir-la per un poc de felicitat.

A partir del dia en què Belia em va dir allò vaig estar més animada, tot i que encara continuava patint per tot el que em passava a l'institut. Encara continuava patint per les mirades que em tiraven quan passava pels corredors de l'institut, tot eixe menyspreu, tota eixa burla dibuixada en els seus ulls. Odiava tot això, i odiava més encara que ho feren sense cap raó, que m'humiliaren dia rere dia només per diversió i només pel fet de ser jo. Hi havien hagut tants dies en què havia plorat volent ser una altra persona, volent no ser jo, menyspreant-me a mi mateixa, sentint tanta ràbia i tanta tristesa cada vegada que em mirava a l'espill.

I pensar que tot eixe menyspreu que sentia cap a mi, tot eixe dolor que em turmentava dia rere dia i nit rere nit havia començat amb una persona, una persona en què confiava plenament i una persona a qui havia arribat a voler. Eixa persona havia esclafat tota la meua confiança, m'havia trencat i havia format clavills molt difícils de curar dins de mi. I és que encara que eixos clavills curaren, sempre quedaria la cicatriu, sempre quedaria el record i sempre quedaria el dolor.

Dissabte 26 de març del 2015

La meua imatge es reflectia a l'espill que tenia davant de mi, odiava tant com era. Els meus ulls daurats miraven aquell reflex, el meu pèl era castany rogenc. Grans rissos queien com una cascada fins a la meua esquena i muscles. Sempre m'havien dit que tenia un cabell preciós, però jo no em creia això, almenys ja no. També tenia unes quantes pigues que rodejaven el meu xicotet nas. En veritat era guapa, però jo no em sentia bé amb mi mateixa, i tot açò per una persona. Algú que em va destrossar per dins i em va fer perdre la confiança en mi mateixa.

Vaig eixir dels meus pensaments quan vaig escoltar el to del meu mòbil, normalment no ho mirava molt ja que tendia a deprimir-me més veient les fotos perfectes d'algunes xiques d'Instagram o veient com a grups d'amics s'ho passaven bé mentres que jo em quedava a casa.

Realment va ser un error obrir el missatge, el que vaig veure em va destrossar un poquet encara que no haguera de fer-ho. Era una imatge de Belia i Alissa, les dues pareixien estar en una festa, encara que Belia estava un poca apagada. Alissa al contrari estava molt feliç, massa per al meu gust, desitjaria que algun dia patira tant com estic patint jo. Supose que a simple vista era normal ja que eren amigues, però el que em dolia era que Belia m'havia dit que no tornaria a parlar amb ella ja que s'estava passant.

Davall de la foto hi havia un missatge que deia: “¿De veritat pensaves que Belia estaria amb una imbècil com tu? Millor accepta que mai tindràs a ningú al teu costat, estaràs sola per sempre perquè eres patètica, fins el teu propi pare et va abandonar...”

Vaig decidir deixar de llegir perquè ja els meus ulls cremaven i xicotetes llàgrimes s'estaven formant en els meus daurats ulls. De veritat estava farta de tot i de tots. Vaig mirar les meues mans, xicotets talls estaven sobre elles, sabia que no havia de fer això però estava tan aclaparada per tots els sentiments i tot el dolor que sentia, estava tan sumida en el meu món fosc i trist, que quan em tallava ni tan sols sentia dolor ni pensava que estava malament el que feia. Simplement em sentia millor i per això ho feia.

Intentant reprimir les meues llàgrimes, vaig aconseguir la xicoteta fulla que tenia amagada en el calaix. Vaig observar la fulla i després la meua mà. Vaig estrènyer els meus llavis formant una línia fina amb ells i vaig tancar els meus ulls, llàgrimes calentes eixien d'ells. Vaig estar valorant durant una estona el que anava a fer, la qual cosa m'havia proposat no tornar a fer mai. El que anava a fer no era únicament pel missatge, era per tot el que m'havia passat durant tot eixe temps, tot el que m'havien fet mal les accions dels altres.

Després de pensar-ho vaig prémer un poc la freda fulla sobre la meua pell, un molt insignificant dolor es va posar en eixa part del cos i una gota de sang va eixir de la meua mà. Estant en eixa mateixa posició amb la fulla a fonant-se en la meua pell cada vegada un poc més, m'adoní de que no havia de fer això, així que la vaig traure i la vaig tirar a l'altre costat de la sala.

Va ser la primera vegada que vaig saber que havia de ser forta, que havia de deixar de fer-me tota eixa merda mentres que altres disfrutaven del meu dolor i la meua tristesa. Va ser la primera vegada que vaig saber que per molt destrossada que estiguera sempre havia d'alçar-me.

Després d'allò vaig continuar estant un poc mal però va ser una de les primeres vegades que sentint-me tan mal com em sentia no m'havia tallat. Això en part em va animar un poquet, encara que ho va contrarestar el fet de que Belia m'havia estat evitant durant una setmana. No entenia el perquè d'eixa situació, però a vegades els humans em pareixien uns sers tan confusos, tan egoistes, tan cruels...

Érem capaços d'amar amb tot el nostre ser a una o diverses persones, érem capaços de morir per una persona determinada, érem capaços de tantes coses belles, tan boniques... Però al mateix temps érem capaços de matar una persona de la nostra mateixa espècie, per ambició, per egoisme i a vegades inclús per pur divertiment. Érem capaços de torturar fins a la mort a una persona encara sabent que estava mal fer tal cosa. Exterminem els animals, i destrossem el planeta que ens manté amb vida només per aconseguir més i més... És quelcom que sens dubte mai entendré.

Dilluns 4 d'abril del 2015

Estava en la meua habitació escoltant música, volia distraure'm del dolor que estava sentint al ser ignorada per la meua amiga. M'havia proposat no tallar-me més ja que no era el millor que podia fer. I encara que hi havia hagut algunes vegades en què la fulla havia estat a uns centímetres de la meua pell l'havia apartada. Al final vaig acabar tirant-la per a no tindre cap temptació. Ma mare no parava atenció a res del que em passava, ella no sabia res de la meua vida, cada vegada que intentava parlar amb ella deia que estava ocupada i que ja m'atendria després.

Vaig escoltar el so del timbre i vaig anar a obrir la porta ja que ma mare s'havia anat de viatge de treball i no tornaria fins d'ací a unes setmanes. En arribar davant de la porta la vaig obrir, els meus daurats ulls es van obrir de sorpresa al veure a Belia plantada davant de mi.

-Hola- em va dir, un to de tristesa estava instal·lat en la seua veu.

-Hola- vaig respondre secament, estava trista pel que ens havia passat però també estava molt enfadada i farta del que passava a l'institut.

-Jo... només volia parlar amb tu- pareixia molt trista així que la vaig deixar passar.

Quan vaig tancar la porta ens dirigírem al saló i ens assentàrem al sofà perquè ella començara a parlar. Encara que vaig ser jo mateixa la que va començar la conversació al notar que ella pensava massa en el que volia dir.

- Per què has estat evitant-me?

-Perquè vaig saber que t'havien enviat eixa foto, i... vaig pensar que t'havies enfadat. - Vaig arrugar les meues celles, això era totalment ridícul, no tenia sentit que ella pensara això.

-Això no té sentit, per què vas pensar que anava a enfadar-me amb tu?- estava molt confosa, de veritat no tenia sentit que jo m'enfadara amb ella. Belia va paréixer sorpresa per això però va continuar parlant.

-No has vist qui va enviar la foto amb el missatge?- jo vaig negar, recordava que és el que havia passat després de llegir el missatge que ni tan sols vaig poder acabar. Recordava quines sensacions vaig sentir, recordava totes les coses que m'havien passat, totes les coses que van crear uns clavills en mi tan profundes. Perquè, encara que parega ridícul, després de tot el que m'havia passat, totes les

inseguretats que m'havien causat, eixa foto em va afectar, encara que pareguera cosa de xiquets menuts, dolia.

- La van enviar des del meu mòbil- va prosseguir Belia interrompent els meus pensaments-

Vaig pensar que al veure qui te l'havia enviada t'enfadaries amb mi.

Vaig fer una carassa, no entenia què era el que significava això. Encara que per sort una vegada més Belia va saber reconèixer el dubte en la meua cara i va continuar explicant.

-Alissa em va manar un missatge dient que es penedia del que t'havia estat fent, i que es penedia d'haver perdut a una de les seues millors amigues, em va dir també que si m'abellia passar-me per sa casa i divertir-nos com abans. És a dir veient pel·lícules, quedar-nos a dormir en les nostres cases...- Belia pareixia trista al recordar això, era com si ho trobara a faltar així que la vaig creure i vaig acceptar això d'anar a sa casa. Va ser un error. Alissa em va enganyar en tot. Des que s'havia tornat popular no era la mateixa, i ella va arribar a un punt en què ja no pareixia l'Alissa de la que jo havia sigut amiga tota la meua vida, no pareixia la mateixa persona que em defensava quan es ficaven amb mi.

Va decidir que havíem de quedar per a humiliar-me i ho va ocultar tot en una mentida perquè jo participara sense saber-ho. Al final ella es va eixir amb la seua, i jo em vaig sentir tan culpable. Quan l'endemà en classe et vaig veure intentant amagar els talls vaig decidir evitar-te, vaig pensar que era la millor manera que no isqueres més danyada d'eixa situació.

Encara que segons pareix em vaig equivocar perquè ara tots pensen que jo t'he deixat sola i bo els rumors del que va passar abans de que arribares a aquest

institut... - em va mirar per a assegurar-se de que no havia comés cap error al dir allò i al no veure cap reacció de la meua part va seguir parlant.- segons ells han confirmat que el que es rumorejava era cert.

Al principi em vaig negar a pensar que en aquest institut passara el mateix que en l'altre, era impossible que les mentides de Zurie s'hagueren estés fins ací. Era impossible que la persona que més dany m'havia causat s'isquera amb la seua una vegada més.

Sempre m'ha paregut que els records són una arma de doble tall. Per un costat pot ser la cosa que més feliç et fa, un tresor valuós que conservaràs per la resta de la teua vida amb tu. Quelcom que et fa recordar com et sents de bé a l'estar amb eixa persona especial per a tu, com t'ho vas passar de bé en aquell lloc. Però al mateix temps pot ser quelcom que et causa un dolor immens, quelcom que posa barreres en el teu camí cap al futur. Els records dolorosos i que encara estan presents en el teu dia a dia poden enfosquir la visió que tens d'avançar i superar els obstacles que se t'encreuen. Fan que queden rastres del dolor que vas sentir en eixe moment i al mateix temps pugues sentir-ne en el present inclús amb més força que en el passat.

Dilluns 4 d'abril del 2015

En el moment en què Belia va dir que en l'institut havien confirmat els rumors que havien sobre mi tot va començar a donar voltes, imatges del passat que hi havia intentat ocultar per a no causar-me més dany s'amuntonaven en la meua ment. Eixes imatges em produïen molt dolor, a causa d'eixa persona jo havia quedat destrossada i clevillada, a causa de Zurie jo era insegura, a causa de les seues mentides vaig haver d'anar-me'n del meu anterior institut.

Tot per culpa d'una persona, una persona que va fer que tota la meua vida es destrossara, que va provocar que m'autolesionara, perquè encara que jo no havia fet res em continuava sentint culpable. Sentia que tot el que m'estava passant era per la meua culpa i que mereixia tot el dolor que estava patint.

Un record en concret va vindre a la meua ment, era el dia en què tot va canviar, el dia en què a la meua vida va arribar una onada gegant plena d'insults i menyspreu.

<<Estava sola en la meua habitació, últimament havia sentit que Zurie m'evitava prou, ara ella era popular i dies arrere m'havia deixat clar que no volia estar amb una imbècil com jo.>>

El record va canviar, ara havien passat algunes setmanes.

<<Plorava en el bany de l'institut, no sabia què li passava a Zurie però m'estava insultant prou, em dolia que la meua millor amiga em fera açò i no sols em dolia sinó que tampoc ho entenia.>>

<<Asseguda en classe escoltava com murmuraven coses sobre mi, alguns s'atrevien a insultar-me. Segons pareix Zurie havia estat inventant coses sobre mi, com que sempre l'havia tractada malament durant la nostra amistat. I quan deien que l'havia tractat mal és que realment li havia estat fent "bullying". En escoltar altres insults un poc més forts vaig agafar la meua motxilla i me'n vaig anar de classe.>>

<<Ma mare estava al costat de mi, les dos estàvem assegudes en el despatx de la directora, segons pareix els rumors que li havia estat fent Bullying a la meua antiga amiga havien arribat fins a les oïdes de la directora. Llàgrimes queien dels meus ulls i esvaraven per les meues galtes. No entenia com Zurie havia arribat fins a eixe punt només per a guanyar-se el "respecte" de la gent popular. Fa tan sols uns mesos érem inseparables i en eixe moment la directora estava dient-li a ma mare tots els suposats insults que jo havia estat dient-li a Zurie.

-En este institut no es permeten estos tractes per la qual cosa tem senyora que la seua filla serà expulsada indefinidamente.- vaig escoltar dir a la directora. Vaig mirar cap a la meua dreta, allí estava Zurie amb sa mare. Noelia, la mare de la meua antiga amiga em mirava durament, estava molt enfadada amb mi, i Zurie ella tenia una falsa cara de tristesa.

En eixir del despatx Noelia es va acostar a mi.

-Espere que algun dia patisques tant com la meua filla, la qual et va donar tota la seua confiança durant anys, ha estat patint estos mesos.- eixes paraules em van ferir molt més del que deurien.>>

A partir d'eixe dia ma mare es va allunyar molt més de mi, i jo havia tingut atacs d'ansietat i havia començat a autolesionar-me per a no sentir tant el dolor que m'envaia. Em vaig haver de canviar d'institut ja que no em van permetre entrar més en l'antic. Encara que en el nou les coses per a res van ser a millor ja que vaig estar completament sola i aguantant els insults constants.

-Estàs bé?- la veu de Belia em va fer tornar a la realitat, m'adoní que llàgrimes calentes eixien dels meus ardents ulls. Jo únicament vaig assentir en resposta, encara que ella no pareixia molt segura de que el que havia dit fóra veritat.

Llavors ella va dir unes paraules que de veritat em van demostrar que en ella si podia confiar de moment, que em van fer saber que anava a ajudar-me en tot el que m'estava passant.

-Em dóna igual que no em digues el que va passar, jo no et vaig a obligar a dir-m'ho. Però vull que sàpies que estaré al teu costat i vaig a protegir-te, no pense deixar que et continues fent eixe dany a tu mateixa pels imbècils del nostre institut. Tu eres la meua amiga i ja no deixaré que t'humilien més.

Vaig pensar que la gent seria cruel amb mi per sempre, que el dolor que sentia seria infinit i que la tristesa i el buit que m'inundaven no eixirien mai de mi. Vaig pensar que els clavills que em van deixar internament no curarien mai, que sempre estarien ací.

Però em vaig equivocar pensant això, les coses mai són infinites i prompte o tard sempre canvien per a bé, perquè encara que estigues sumit en un món fosc en què sentes que tot està i estarà espatlat infinitament, sempre hi haurà quelcom de llum en eixe món de foscor. Perquè cal recordar que en la foscor hi ha llum i en la llum sempre hi ha quelcom de foscor.

Perquè en la vida sempre hi haurà clots i obstacles que has de superar, encara que a vegades en pareixen impossibles, cal alçar-se i intentar-ho una vegada i una altra. I sobretot mai cal rendir-se.